

1

Kladversie boek: vermist en gevonden

Emily Hunt verdween op de zaterdag van het weekend van de diploma-uitreiking. Pas op zondagmiddag werd ze vermist.

Met haar blonde haar en grote bruine ogen, en een diepe, warme lach die haar gezicht deed stralen, was ze iemand geweest die opviel. Ze had ervan gedroomd onderzoeksjournalist te worden, belangrijke verhalen te onthullen, onderscheidingen te krijgen en spetterende interviews af te nemen. Of ze daarvoor het talent had gehad was nog maar de vraag, maar in ieder geval zou ze niet genoeg geduld en doorzettingsvermogen hebben gehad om jarenlang geestdodend werk vol te houden, om dag na dag voort te ploeteren, om zich door bergen telefoontjes en berichten heen te worstelen, tegen een altijd onzekere vergoeding. Maar dat alles deed er nu niet meer toe.

De plaatselijke politie en het bestuur van de universiteit haastten zich om op de persconferentie te verklaren dat bij de verdwijning van Emily alcohol in het spel moest zijn geweest. Mannen in pak en uniform stonden hun toehoorders hoofdschuddend de les te lezen over de gevaarlijke mix van overmatig drinken en feesten.

Binnen enkele uren was Emily verworden van 'veelbelovende jonge vrouw' tot vermanend voorbeeld. Met de draai die het hoofd van de universiteit eraan gaf – dat 'dit precies was waarom er geen studentenverenigingen op de campus waren toegestaan' – ging hij straal voorbij aan het feit dat de verdwijning en studentenverenigingen niets met elkaar te maken hadden.

Dat ze niet kwam opdagen op de lunch die haar ouders ter ere van haar afstuderen voor haar hadden georganiseerd, zou haar eigen schuld wel zijn. Er werd afkeurend gefluisterd: 'Heb je gezien wat voor jurk ze gisteravond aanhad? Ik heb nog ge-

probeerde haar te waarschuwen, maar ze wilde gewoon niet luisteren.' Maar een Emily die de juiste keuzes maakte viel niet te rijmen met een Emily die zelf om moeilijkheden vroeg, hoe graag mensen het verhaal ook die kant op wilden sturen.

De geruchten die de ronde deden over waarom ze dat weekend niet in haar eigen bed had geslapen strookten niet met de onmiskenbare feiten. Haar auto stond nog gewoon waar hij eerder ook stond, op de parkeerplaats van school. Haar binnenstebuiten gekeerde tas lag onderaan de trap van het kunstmuseum op de campus. Een paar meter verderop was haar telefoon gevonden, met een barst in het scherm die er eerder niet in had gezeten.

Hoe meer tijd er verstreek, hoe meer het gepreek plaatsmaakte voor bezorgdheid. Vroeg op de maandagavond, toen het nog licht was, werd er een zoekactie gestart. Iedereen zocht mee, ook de schoolleiding die eerder met beschuldigende vingers naar een feestvierende Emily had gewezen, en zelfverklaarde 'vrienden' die haar nauwelijks kenden en halve waarheden vermomd als geheimen opdisten om zelf maar even in het middelpunt van de belangstelling te kunnen staan. Enkele uren later werd het lichaam van Emily gevonden door een stel van in de zestig dat toevallig in de buurt aan het varen was. Daar lag ze, ruim vijf kilometer van de campus vandaan, half ontkleed en verstrikt in de waterplanten van de rivier de New Meadows.

Negentien dagen voor haar dood was ze tweeëntwintig jaar geworden, net de middag voor haar dood had ze haar diploma in ontvangst genomen.

Het water waste haar schoon van schuld. Ze werd nu niet meer gepresenteerd als 'de oorzaak van haar eigen ondergang', maar kreeg de nieuwe rol van geliefd slachtoffer toebedeeld, voor eeuwig jong en knap. Gestold in de tijd: elke oneffenheid gladgestreken, elke zwakte in de vergetelheid weggezonden.

Haar dood bleek geen einde, maar het gruwelijke begin van een tragisch verhaal vol kronkels. Haar dood was geen ongeluk. Was niet het gevolg van alcohol. Ze was vermoord.

En weet je wat het droevigst is? Dat dit alles nooit zou zijn gebeurd als ze op Amherst was toegelaten, de universiteit waar ze haar zinnen op had gezet.

2

Sierra

Sierra Prescott kreunde toen ze haar kantoor binnenliep en de ongeordende stapels offertes, rekeningen en facturen zag waaronder haar bureau schuilging. Als ze goed keek, dacht ze het glas te kunnen zien dat de belangrijke stukken op hun plek hield, papertjes met daarop informatie als haar computerwachtwoord.

Al dat privacygedoe. Haar zakenpartner, Mitch Andersen, stond erop dat ze elke maand een nieuwe ingewikkelde reeks van getallen, letters – zowel hoofdletters als kleine letters – en lukrake symbolen als wachtwoord invoerden. Veiligheid voor alles. Hij maakte zich overal zorgen over. Kon nooit onbekommerd genieten. Maar met zijn achtergrond was dat ook niet vreemd. Het was een overlevingsmechanisme.

Ze had voor het nieuwe boetiekhotel in Rockport een tuin ontworpen en aangelegd. Negen dagen was ze daarmee bezig geweest. Ze zou nog eens vijf dagen nodig hebben voordat de pijn uit haar knieën was weggetrokken. Daarom had ze haar bureau weer opgezocht. Een beslissing waarvan ze zich nu afvroeg hoe verstandig die was.

‘Mitch?’ Ze riep zijn naam de op het oog verlaten kantoorruimte in.

Het was zondag en weldenkende mensen bleven dan thuis, om met hun kinderen en hun puppy’s te spelen, om te genieten van wat het weekend werd genoemd. Niet dat Mitch of zij de verantwoordelijkheid droeg voor zorgbehoevende wezens. Ze woonde allebei alleen en werkten te veel. En geen van beiden hielden ze hun papieren op orde; ze kwamen pas in actie wanneer ze levend dreigden te worden begraven onder een stapel onbetaalde rekeningen.

‘Hoi.’ Mitch verscheen in de deuropening. Zoals gewoonlijk

hield hij het bij dat enkele woord als begroeting.

Hij droeg een spijkerbroek en een trui met rits nu het met de septemberwind kouder begon te worden. Zijn bruine haar had de warrigheid van iemand die niet de moeite nam zijn kapsel in model te brengen. Hij was knap zonder dat hij daar zijn best voor deed, zo'n soort type. Een van zijn mondhoeken ging omhoog in een luie glimlach waarin geen enkele emotie of luchtigheid te ontdekken viel. Niet dat hij een psychopaat was, maar hij was er wel door een grootgebracht en hij had al jong geleerd hoe hij zich door een emotioneel mijnenveld moest bewegen.

Sierra raapte een verfrommelde briefkaart op van de vloer en hield hem omhoog. 'Is dit afval of was je ermee aan het basketballen, met de prullenbak als basket?'

'Afval.'

Hij zei het op een toon alsof hij 'trammelant' bedoelde. Geïntrigeerd vouwde ze de prop open en zag dat het een uitnodiging was, geadresseerd aan Mitchell Andersen, waarop met de hand nog iets bij was geschreven.

We verwachten je daar. – W

Ze hoefde niet te vragen wie 'W' was. Hoewel ze hem maar één keer aan de telefoon had gesproken, wist ze precies wie Will Mayer was. Een studiegenoot van Mitch, een van het groepje 'vrienden voor het leven', dat twaalf jaar geleden, in de lente, uiteen was gevallen. Een onderwerp waar Mitch het zelden over had.

'Will gaat trouwen,' zei ze, alsof Mitch de kaart niet zelf had gelezen voordat hij hem had weggegooid. 'Met iemand die Ruthie Simmons heet.'

'Uh-huh.'

'Ik vraag me af of haar ouders haar ook echt Ruthie hebben genoemd of gewoon Ruth.' Mitch zei niets terug en dus praatte Sierra verder. 'Best wel vreemd, zo'n gedrukte uitnodiging voor een informele feestelijke samenkomst over drie weken. Een telefoontje zou logischer zijn geweest. Maar het wordt duidelijk geen groots festijn, ze houden het klein.' Ze wees naar de kaart. 'Dat staat hier.'

'Ik ken Ruthie niet.'

‘Dat wordt ook niet als voorwaarde gesteld, dat je haar kent.’
Hoe pijnlijker het gesprek werd, hoe vasthoudender ze het voortzette. Omdat ze ervan overtuigd was dat een weerzien met zijn oude vrienden Mitch niet koud liet, ook al deed hij nog zo hard zijn best het daarop te laten lijken.

Hij leunde tegen de deurpost. ‘Ik kan er niet naartoe.’

‘Juist.’ Ze keek om zich heen, naar het woud van papier. ‘Het kantoor ziet er inderdaad uit alsof er een orkaan heeft huisgehouden, maar het is te doen. Ik kan...’

‘Ik wil er niet naartoe.’

Daar had je het. Eindelijk. Hij had er maar een aantal cryptische zinnen voor nodig gehad om er te komen. ‘Dat is een ander antwoord.’

Hij haalde zijn schouders op, maar hij liep niet weg.

‘Je bent al niet meer in Maine geweest sinds...’ O shit. Ze had dat onderwerp willen vermijden. ‘Eh... je afstuderen.’

De glimlach die nu tevoorschijn kwam leek oprecht. ‘Subtiel.’

‘Sorry.’ Ze had de twee onderwerpen die zijn stemming geheid deden kelderen en zijn sarcasme vleugels gaven willen omzeilen, maar ze was meteen al frontaal tegen een ervan opgebotst. Bijtende humor was zijn standaard vermijdingstactiek. Ze had een onlinecursus psychologie gevolgd, dus ze wist waar ze het over had.

‘Het is oké,’ zei hij. ‘Zit er maar niet over in.’

‘Goed dan, maar dit gebeuren staat los van wat er toen is gebeurd. Het is een verlovingsfeest.’ Ze probeerde het tevergeefs te laten klinken alsof dat iets leuks was. ‘Het is misschien wel goed om een nare herinnering te vervangen door een betere.’

‘Heb jij het ooit als positief ervaren om het verleden weer op te rakelen?’

‘Nou, nee, maar... Goed dan, nee. Maar denk je niet dat het misschien wel goed voor je zou zijn om terug te gaan?’ Ze huiverde toen ze deze woorden sprak.

‘Je denkt dat ik het niet achter me heb gelaten.’

Totáál niet, nee. Hij zat er nog volledig in vast. Hij datete met niemand en zorgde ervoor dat de mensen in zijn omgeving niets meer werden dan kennissen, dat het contact oppervlakkig ge-

noeg was om ze ook zo weer los te kunnen laten. De kring van mensen met wie hij een diepere vriendschap onderhield was nogal klein. Die bestond namelijk alleen uit haar.

Hij mocht haar en vertrouwde haar. Zij was verliefd op hem. Einde triest verhaal.

Maar ze wilde meer voor hem, zonder of met romantiek. En als het met romantiek zou zijn, dan mocht dat ook met een ander. Zij redde zich wel, maar het leven had hem een zuur lot toebedeeld. Hij had een soort verleden waar de meeste mensen onder bezweken, en ze had het gevoel dat de schade die hij had opgelopen op een gegeven moment onherstelbaar zou zijn.

‘Je kunt je vrienden weer eens zien. Goede herinneringen ophalen.’ Hoe langer ze doordramde, hoe minder ze hem leek te overtuigen, maar ze hield vol. Wanneer ze hem wilde overhalen, was ze geneigd hem met argumenten te bestoken tot hij zich overgaf of verduwaasd mopperend en vloekend de benen nam. Ze had geen idee welke kant het deze keer op zou gaan. ‘Ga het vieren dat Will en deze Ruthie zich verloven en vertel mij dan later wat voor iemand die Ruthie is, want ik ben nieuwsgierig. Wedden dat ze blond en rijk is? Heb je foto’s gezien? Klopt het?’

‘Ik wil geen enkele herinnering ophalen aan die tijd van mijn leven.’

Ze keek hem met een zucht aan. ‘Je kunt niet zomaar vier jaar van je leven uitvlakken vanwege...’

Een van zijn wenkbrauwen schoot omhoog. ‘Een moord?’

Verdomme. Had ze het weer gedaan. Ze had die cursus psychologie gevolgd omdat ze dacht dat ze hem dan beter kon helpen. Ze wilde haar geld terug. ‘Goed dan. Nee, ik kan me niet voorstellen hoe dat voor je geweest moet zijn of hoe dat nog steeds voor je is. Ik kan me ook niet voorstellen hoe je studietijd was omdat ik zelf nooit heb gestudeerd. Maar dit klinkt als een bijzonder feest. Een volwassen feest. Als een uitgelezen gelegenheid om opnieuw contact te leggen met deze mensen die zo’n belangrijke rol hebben gespeeld in wie je bent geworden, juist om dingen achter je te kunnen laten.’

Hij ademde lang en zwaar uit, als om te zeggen: dit is de enige manier om je tot zwijgen te brengen. ‘Ga met me mee. De uit-

nodiging is voor twee personen. Als ik al ga, ga ik in ieder geval niet alleen.'

Ze draaide de kaart een paar keer om voordat ze de handgeschreven toevoeging onderaan ontdekte, over het meenemen van een gast. 'O, dat had ik overgeslagen.'

'En ik heb gezworen nooit meer een voet in Maine te zetten, dat sla ik dan maar over.'

Juist. Dat, ja. De impact van het moment drong tot haar door. Met haar ge-blabla had ze geen oog gehad voor zijn ongemak en was ze over zijn trauma heen gewalst, zonder dat dat haar bedoeling was.

'Weet je wat? Vergeet wat ik allemaal heb gezegd. Ik heb er niet bij stilgestaan...'. Ze kon de juiste woorden niet vinden zonder niet ook de woorden 'moord' en 'politie' te gebruiken, dus hield ze haar mond maar.

Hij keek haar aan. 'We gaan. Neem een warme trui mee en het soort wapen dat je 's nachts een veilig gevoel geeft. Uit ervaring weet ik dat je beide nodig zult hebben.'